

Sokan csak iszonyodtak tőle, pedig...

„Ünnepelni jöttünk ma össze, szeretteim, mert a mi Urunkat keresztre feszítették.” – mondja az egyik híres egyházatya, Aranyszájú Szent János. Nagypéntek a gyász napja. Ezért fekete az oltárterítő is. Hogyan lehet ennek örvendezni? – Ha szeretnéd tudni a választ, akkor maradj kapcsolatban – stay tuned... – és megtudod.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus Krisztus engedelmes volt mindhalálig,
mégpedig a kereszthalálig.

Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?

Miért van távol segítségem, miért nem éri el kiáltásom?

Gonoszok serege vett körül,
átszúrták kezemet és lábamat.

De te, Uram, ne légy távol tőlem,
Erősségem, siess segítségemre!

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Jézus Krisztus engedelmes volt mindhalálig,
mégpedig a kereszthalálig.

Imádkozzunk. Mennyei Atyánk! Te rendelted úgy, hogy a Te egyszülött Fiad vállalja értünk a kereszthalált. Nyisd meg a mi szívünket, hogy ne takarjuk el az arcukat előle, hanem emlékezzünk Jézus szenvedéseiről, megszabaduljunk a bűneinktől, és örök életünk lehessen a Te Fiad által, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassuk meg a Nagypéntek igéjét a szenvedő szolgáról, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás könyve 52. és 53. fejezeteiben a következőképpen: Ki hitte volna el, amit hallottunk, és az ÚR karjának ereje ki előtt volt nyilvánvaló? Mint vesszőszál sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz volt; nem volt már emberi a külseje, kinézete nem volt emberhez hasonló. Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. De bámulatba ejt majd sok népet, királyok is befogják előtte szájukat, mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik.

Kedves Testvéreim! **Mi esztétikus keresztekét szeretünk. Szépet, ezüstözöttet, picit. Pedig a hússá lett ige, Jézus kínhalála minden, csak nem esztétikus...** „Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz volt; nem volt már emberi a külseje, kinézete nem volt emberhez hasonló” (Ézs 52,14). – Eltakarjuk az arcunkat Jézus elől, mint a leprás elől. Jézus testén minden olyan seb ott van, amelyet az orvostudomány ismer (*közben mutatva az oltáron az öt piros virágot sorban*): a zúzódás (a botütések miatt), a szakított seb (a korbácsolás miatt), a behatolásos seb (a töviskorona miatt), a fűrődő seb (a keresztre szögezés miatt) és a vágott seb (a testébe hasító dárda miatt).

Hogyan történhetett mindez a Messiással, Izráel régóta ígért szabadítójával? Pedig az elején minden olyan ígéretes volt... „Mint vesszőszál sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből.” (Ézs 53,2) A rómaiaktól olyan sokat szenvedett nép, a szikkadt föld reményt kapott. Jön újra eső! Közöttünk él már a győztes vezér! Aki elüzi a megszállókat, és elhozza újra a szabadságot. – Mi lett az álmokból? Mi lett győztes vezérből? – Egy halálra kínzott torzó... – Annyira elfogadhatatlan volt a Messiás szenvedése az Ószövetség embere számára, hogy az igeszakaszunk arámi fordítása, a Targum szerint nem is Isten szolgája szenvedett – hanem az ellenségei.

Pedig... – Pedig nem ússzuk meg ezt ilyen olcsón, kedves testvéreim... –

Félrefordítással... Esztétikus keresztrel... Mert – „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.” (Ézs 53,4) Mert – „én voltam Júdás, ki Jézust eladtam. – És Péter voltam, aki megtagadtam. – És cédrus voltam büszke Libanonban, Aranyos hajón hozták törzsem onnan, És álmodtam, hogy Isten templomába, Belőlem lesz a szent, az új frigidlára... – De jaj... – Belőlem lett a kereszt...” (Várkonyiné Berecz Irén) – És belőlem lett a szög is. És a bot, a korbács, a tövis, a dárda – mind-mind – belőlem lett. – A Megváltó – *miattunk* szenvedett. – *Értünk* halt meg. *Minket* váltott meg. Mert „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.” (Róm 3,10-12)

És mégis... Lesz jövő idő a múlt időből. „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt.” (Mk 16,6a,b) **Harmadnapra feltámad a torzóvá kínzott Messiás, és „bámulatba ejt majd sok népet – királyok is befogják előtte szájukat,** mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik.” (Ézs 52,15). A szenvedő szolga egyszerre az áldozat, és egyszerre az áldozatot bemutató pap, aki bámulatba ejt – azaz az eredeti héber szöveg szerint meghint, engesztelő áldozatban részesít – *sok népet. Téged is* testvérem – és engem is. Jézust nem a sors darálta meg a Golgotán. *A mi* jövőnk, *a mi örök életünk* miatt vállalta a szenvedést, töltötte be a küldetését – és győzött. Jézus – király lett a kereszten. Nem a zsidók királya – hanem az egész világ ura, Pantokrator. „Királyok is befogják előtte szájukat, mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik.” Mert Jézus győzött a Sátán – és győzött a halál felett.

Stein Steinarr így ír erről: „A Valhusa-hegyen keresztre-feszítés lesz. Mindenki jegyet vált a buszra, mely kivisz az eseményhez. – A tenger sima, kék, az idő napsugaras. A kereszt alatt széptermetű férfi, sötétszőke a haja – homloka: okos, ívelt, magas. Aztán egy zöldszemű leány ezt kérdi tőlem: **Megint ez a cirkusz... Irtó unom... Mondja: ő nem??**”

Nem. Jézus nem unja. Jézus ma is ott van értünk a kereszten. Jézus minden egyes új napon újra és újra elhozza nekünk a megváltást. Nem az évünk mélypontján vagyunk. A megváltásunk napján vagyunk. Nagypéntek *nem* a halál győzelmének, hanem a feltámadás reménységének az ünnepe. Urunk az ő kereszthalálával *nekünk* nyitotta meg az utat az örök élet felé. „Ünnepelni jöttünk ma össze, szeretteim, mert a mi Urunkat keresztre feszítették.” Tetelestai: Elvégeztetett. Halleluja! Ámen.

Imádkozzunk. Megváltó Krisztusunk!

Megrendülten állunk Urunk, a Te életet adó áldozatod előtt.

A mi betegségeinket viselted.

A mi fájdalmainkat hordoztad.

Minket váltottál meg.

Adj nekünk Urunk erőt, hogy soha ne takarjuk el az arcunkat előled.
Adj nekünk Urunk, engedelmes szívet, hogy Téged kövessünk – egész életünkben.

Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket,
ahogyan még együtt, a Fiadtól tanult imádsággal Hozzád fordulunk:
Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól;
mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül: fogadjátok az áldást.
Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet! Ámen.

Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője.
Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.
De bámolatba ejt majd sok népet, királyok is befogják előtte szájukat,
mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik.

Önvizsgálattal teljes elmélyülést
és örvendezéssel teljes feltámadás ünnepet kívánok!